

31985L0433

24.9.1985

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 253/37

DYREKTYWA RADY

z dnia 16 września 1985 r.

dotycząca wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zakresie farmacji, zawierająca środki mające na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości odnoszącego się do niektórych działalności z dziedziny farmacji

(85/433/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 49 i 57,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z Traktatem od zakończenia okresu przejściowego zabroniona jest wszelka dyskryminacja ze względu na przynależność państwową w odniesieniu do przedsiębiorczości i świadczenia usług; zakaz takich praktyk ze względu na przynależność państwową dotyczy w szczególności udzielania wszelkich zezwoleń wymaganych do prowadzenia niektórych rodzajów działalności, a także do rejestracji lub członkostwa w organizacjach lub instytucjach zawodowych;

niemniej jednak wydaje się pożądane wprowadzenie określonych przepisów dla ułatwienia skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości;

na podstawie art. 54 ust. 3 lit. h) Traktatu Państwa Członkowskie zobowiązane są nie udzielać w żadnej formie pomocy mogącej wypaczać warunki wykonywania prawa przedsiębiorczości;

artykuł 57 ust. 1 Traktatu przewiduje przyjęcie dyrektyw w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji;

ze względu na obecne różnice w przebiegu kształcenia w dziedzinie farmacji w Państwach Członkowskich konieczne jest ustanowienie pewnych koordynujących przepisów umożliwiających Państwu Członkowskim wprowadzenie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów

potwierdzających posiadanie kwalifikacji; koordynacja taka ustanowiona została dyrektywą Rady 85/432/EWG z dnia 16 września 1985 r., dotyczącą koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie niektórych rodzajów działalności w dziedzinie farmacji ⁽⁴⁾;

w niektórych Państwach Członkowskich dostęp do pewnych rodzajów działalności w dziedzinie farmacji uzależniony jest nie tylko od uzyskania odpowiedniego dyplomu, świadectwa lub innych kwalifikacji, ale wymaga także posiadania dodatkowego doświadczenia zawodowego; wśród Państw Członkowskich nie występuje, jak dotąd, zbieżność poglądów na ten temat, w celu zapobieżenia trudnościom wskazane jest uznanie za warunek wystarczający posiadanie właściwego doświadczenia praktycznego o równym czasie trwania, uzyskanego w innym Państwie Członkowskim;

zgodnie z krajowymi politykami w zakresie zdrowia publicznego, mającymi na celu między innymi zapewnienie zadowalającego zaopatrzenia w produkty lecznicze na ich terytoriach, niektóre Państwa Członkowskie ograniczają liczbę nowo zakładanych aptek, podczas gdy inne nie przyjęły takich przepisów; w tych okolicznościach przedwczesne jest postanowienie, że skutki uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w dziedzinie farmacji muszą obejmować działalność farmaceuty prowadzącego aptekę ogólnodostępną przez okres krótszy niż trzy lata; problem ten musi być powtórnie przeanalizowany przez Komisję i Radę w określonym terminie;

w odniesieniu do posiadania świadectwa wykształcenia dyrektywa w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów nie zakłada równoważności wykształcenia objętego takimi dyplomami, posługiwanie się takimi kwalifikacjami powinno być dozwolone jedynie w języku Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec;

w celu ułatwienia stosowania niniejszej dyrektywy przez władze krajowe Państwa Członkowskie mogą postanowić, że oprócz świadectwa wykształcenia osoba, która spełnia wymagane przez dyrektywę warunki kształcenia, zobowiązana jest przedstawić świadectwo, w którym właściwe władze kraju pochodzenia danej osoby lub państwa, z którego przybywa, potwierdzą, że świadectwo takie równoważne jest ze świadectwami objętymi zakresem niniejszej dyrektywy;

⁽¹⁾ Dz.U. C 35 z 18.2.1981, str. 6 oraz Dz.U. C 40 z 18.2.1984, str. 4.

⁽²⁾ Dz.U. C 277 z 17.10.1983, str. 160.

⁽³⁾ Dz.U. C 230 z 10.9.1981, str. 10.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 253 z 24.9.1985, str. 34.

niniejsza dyrektywa nie narusza przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, które zabraniają spółkom prowadzenia niektórych rodzajów działalności lub nakładają na nie określone warunki dla ich prowadzenia;

trudno jest oszacować, na ile stosowne mogłyby być obecnie przepisy mające na celu zwiększenie swobody świadczenia usług przez farmaceutów; zatem w chwili obecnej nie jest wskazane uchwalanie takich przepisów;

w odniesieniu do wymagań dotyczących nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii należy dokonać rozróżnienia pomiędzy wymaganiami, jakie należy spełnić, rozpoczynając wykonywanie zawodu, a wymaganiami niezbędnymi przy jego wykonywaniu;

w odniesieniu do pracowników najemnych rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników we Wspólnocie⁽¹⁾ nie ustanawia żadnych przepisów szczególnych odnoszących się do nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, zdyscyplinowania zawodowego lub używania tytułu zawodowego; w zależności od danego Państwa Członkowskiego takie zasady mają lub mogą być stosowane zarówno w odniesieniu do pracowników najemnych, jak i pracujących na własny rachunek; działalność w dziedzinie farmacji w Państwach Członkowskich uzależniona jest od posiadania dyplomu, świadectwa lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji; takie działalności wykonywane są zarówno przez pracowników najemnych, jak i pracujących na własny rachunek lub przez tę samą osobę w obydwu formach w okresie jej pracy zawodowej; w celu zachęcania do możliwie swobodnego przepływu tych specjalistów wewnątrz Wspólnoty wydaje się konieczne rozszerzyć niniejszą dyrektywę na pracowników najemnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Zakres

Artykuł 1

Niniejszą dyrektywę stosuje się do działalności, do której dostęp i której prowadzenie uzależnione jest w co najmniej jednym Państwie Członkowskim od kwalifikacji zawodowych oraz które dostępne są dla osób posiadających jeden z dyplomów, świadectw lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w dziedzinie farmacji, określonych w art. 4.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 19.10.1968, str. 2.

ROZDZIAŁ II

Dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji w dziedzinie farmacji

Artykuł 2

1. Każde Państwo Członkowskie uznaje dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, wymienione w art. 4, przyznawane obywatelom Państw Członkowskich przez inne Państwa Członkowskie, zgodnie z art. 2 dyrektywy 85/432/EWG, poprzez nadawanie tym kwalifikacjom, odnośnie do prawa dostępu do rodzajów działalności wymienionych w art. 1 oraz ich prowadzenia na swoim terytorium, takiego samego znaczenia, jak tym dyplomom, świadectwom i innym dokumentom potwierdzającym posiadanie kwalifikacji, wymienionym w art. 4, które ono samo nadaje.

2. Jednakże Państwa Członkowskie nie muszą uznawać, że dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, określone w ust. 1, uprawniają do zakładania nowych aptek ogólnodostępnych. Do celów stosowania niniejszej dyrektywy, za nowe uważać się będzie także apteki działające krócej niż trzy lata.

Pięć lat po terminie zastrzeżonym w art. 19 ust. 1 Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie o sposobach wprowadzenia w życie poprzedniego akapitu przez Państwa Członkowskie oraz o możliwości rozszerzenia skutków wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, określonych w ust. 1. Komisja przedstawi właściwe wnioski.

Artykuł 3

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 2 i bez wpływu na przepisy art. 45 Aktu Przystąpienia z 1979 r. nie wymaga się od Republiki Greckiej nadawania uprawnień, określonych w art. 2, dyplomom, świadectwom i innym dokumentom potwierdzającym posiadanie kwalifikacji, nadawanym przez inne Państwa Członkowskie, z wyjątkiem przypadku prowadzenia rodzajów działalności, określonych w art. 1, w charakterze pracownika najemnego, zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1612/68.

Tak długo, jak Republika Grecka korzysta z niniejszego odstępstwa, i bez wpływu na art. 45 Aktu Przystąpienia z 1979 r., nie wymaga się od pozostałych Państw Członkowskich nadawania uprawnień, określonych w art. 2, świadectwom, określonych w art. 4 lit. d), z wyjątkiem przypadku prowadzenia takich rodzajów działalności, określonych w art. 1, w charakterze pracownika najemnego, zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1612/68.

2. Dziesięć lat po terminie uzgodnionym w art. 19 Komisja przedstawia Radzie stosowne wnioski w celu rozszerzenia skutków wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w celu ułatwienia skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości między Republiką Grecką a pozostałymi Państwami Członkowskimi. Rada stanowi w odniesieniu do tych wniosków zgodnie z procedurą ustanowioną w Traktacie EWG.

Artykuł 4

Dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, określone w art. 2, obejmują:

a) w Belgii:

Le diplôme légal de pharmacien/het wettelijk diploma van apoteker (dyplom farmacji) przyznawany przez wydziały medyczne i farmaceutyczne uniwersytetów, przez centralną komisję egzaminacyjną lub przez państwowe komisje egzaminacyjne ds. edukacji uniwersyteckiej;

b) w Danii:

Bevis for bestået farmaceutisk kandidateksamen (uniwersytecki dyplom farmacji);

c) w Republice Federalnej Niemiec:

1) *Zeugnis ueber die staatliche Pharmazeutische Prüfung* (państwowe świadectwo egzaminacyjne z farmacji) przyznawane przez właściwe władze;

2) świadectwa wydane przez właściwe władze Republiki Federalnej Niemiec stwierdzające, że dyplomy wydane po dniu 8 maja 1945 r. przez właściwe władze Niemieckiej Republiki Demokratycznej uznawane są za równoważne z wymienionymi w ust. 1 powyżej;

d) w Grecji:

Πατοποιητικό των αρμοδίων αρχών, ικανότητας άσκησης της φαρμακευτικής, χορηγούμενο μετά κρατική εξέταση (świadectwo stwierdzające zdolność do wykonywania zawodu farmaceuty), wydawane przez właściwe władze po egzaminie państwowym;

e) we Francji:

państwowy dyplom farmacji wydawany przez uniwersytety lub państwowy dyplom doktora farmacji wydawany przez uniwersytety;

f) w Irlandii:

świadectwo *Registered Pharmaceutical Chemist*;

g) we Włoszech:

dyplom lub świadectwo uprawniające do wykonywania zawodu farmaceuty, otrzymywane po zdaniu egzaminu państwowego;

h) w Luksemburgu:

państwowy dyplom farmacji wydawany przez państwową komisję egzaminacyjną i podpisany przez ministra edukacji;

i) w Niderlandach:

Het getuigschrift van met goed gevolg afgelegd apothekersexamen (uniwersytecki dyplom farmacji);

j) w Zjednoczonym Królestwie:

świadectwo *Registered Pharmaceutical Chemist*.

Artykuł 5

W przypadku gdy w Państwie Członkowskim dostęp do wykonywania jednego z rodzajów działalności, określonych w art. 1, lub prowadzenie takiej działalności uzależnione jest nie tylko od posiadania dyplomu, świadectwa lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, wymienionych w art. 4, lecz także od dodatkowego doświadczenia zawodowego, państwo to przyjmie jako wystarczający dowód w tym zakresie świadectwo wydane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, z którego dana osoba pochodzi lub z którego przybywa, stwierdzające, że osoba ta prowadziła przedmiotową działalność przez równoważny okres czasu w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub z którego przybyła.

Jednakże uznanie takie nie ma zastosowania w odniesieniu do dwuletniego okresu doświadczenia zawodowego wymaganego przez Wielkie Księstwo Luksemburga przy przyznawaniu państwowej koncesji na aptekę ogólnodostępną.

ROZDZIAŁ III

Prawa nabyte

Artykuł 6

Dyplomy, świadectwa i inne kwalifikacje uniwersyteckie lub równoważne w dziedzinie farmacji nadane obywatelom Państw Członkowskich przez Państwa Członkowskie, które nie spełniają podstawowych wymogów wykształcenia, ustanowionych w art. 2 dyrektywy 85/432/EWG, traktowane są na równi z dyplomami spełniającymi te wymagania, jeżeli:

— dokumentują wykształcenie zakończone przed stosowaniem niniejszej dyrektywy,

lub:

— dokumentują wykształcenie zakończone po, lecz rozpoczęte przed stosowaniem niniejszej dyrektywy,

oraz, w obu przypadkach, jeżeli:

— towarzyszą im świadectwa stwierdzające, że ich posiadacze byli faktycznie i pełnoprawnie zatrudnieni przy wykonywaniu jednej z rodzajów działalności, określonych w art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/432/EWG, w Państwie Członkowskim przez co najmniej trzy kolejne lata z pięciu lat poprzedzających wydanie zaświadczenia, pod warunkiem że działalność ta podlega w tym państwie uregulowaniom prawnym.

ROZDZIAŁ IV

Używanie tytułu określającego wykształcenie

Artykuł 7

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 14 przyjmujące Państwa Członkowskie gwarantują, że obywatele Państw Członkowskich, którzy spełniają warunki określone w art. 2, 5 i 6, uzyskają prawo do posługiwania się pełnoprawnym tytułem określającym wykształcenie lub, w miarę potrzeb, jego skrótem, właściwym dla Państwa Członkowskiego, z którego pochodzą lub z którego przybywają, w języku tego państwa. Przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać, aby niniejszy tytuł zaopatrzony był w nazwę i adres instytucji lub komisji egzaminacyjnej, która tytuł nadała.

2. Jeżeli tytuł określający wykształcenie używany w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, może być mylony w przyjmującym Państwie Członkowskim, z tytułem wymagającym w tym państwie dodatkowego szkolenia, którego zainteresowana osoba nie odbyła, przyjmujące Państwo Członkowskie może żądać od tej osoby używania tytułu obowiązującego w Państwie Członkowskim, z którego ona pochodzi lub przybywa, w odpowiedniej formie określonej przez przyjmujące Państwo Członkowskie.

ROZDZIAŁ V

Przepisy mające na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości

Artykuł 8

1. Przyjmujące Państwo Członkowskie, które wymaga od swoich obywateli podejmujących po raz pierwszy działalność, określoną w art. 1, dowodu nieskazitelnego charakteru lub nieposzlakowanej opinii, przyjmuje w odniesieniu do obywateli innych Państw Członkowskich jako wystarczający dowód zaświadczenie wydane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, potwierdzające, że zostały spełnione wymagania Państwa Członkowskiego dotyczące nieskazitelnego charakteru lub nieposzlakowanej opinii, niezbędne do podjęcia tej działalności.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, nie wymaga dowodu nieskazitelnego charakteru lub nieposzlakowanej opinii od osób zamierzających podjąć działalność po raz pierwszy, przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od obywateli Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, wyciągu z rejestru sądowego lub, w razie jego braku, równoważnego dokumentu wystawionego

przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

3. Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie posiada informacje na temat ważnego zdarzenia, zaistniałego poza jego terytorium, a które może mieć wpływ na podjęcie działalności na jego terytorium, może poinformować o tym zdarzeniu Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, weryfikuje dokładność tych informacji i stwierdza, czy mogą one mieć wpływ w tym państwie na podjęcie przedmiotowej działalności. Władze tego państwa decydują o rodzaju i zakresie zarządzanego postępowania wyjaśniającego i powiadamiają przyjmujące Państwo Członkowskie o ewentualnych dalszych działaniach w odniesieniu do świadectw lub dokumentów przez te władze wystawionych.

4. Państwa Członkowskie zapewniają poufność przekazywanych informacji.

Artykuł 9

1. Jeżeli w przyjmującym Państwie Członkowskim obowiązują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne ustanawiające wymagania co do nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, w tym przepisy dotyczące postępowania dyscyplinarnego za poważne wykroczenia zawodowe lub skazanie za przestępstwo kryminalne, związane z wykonywaniem działalności, określonej w art. 1, Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, przekazuje przyjmującemu Państwu Członkowskiemu wszelkie niezbędne informacje o środkach lub postępowaniu dyscyplinarnym o charakterze zawodowym lub administracyjnym podjętych wobec danej osoby lub o karach za przestępstwa wymierzonych jej w czasie wykonywania zawodu w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

2. Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie posiada informacje na temat ważnego zdarzenia, zaistniałego poza jego terytorium, które może mieć wpływ na prowadzenie działalności na jego terytorium, może poinformować o tym zdarzeniu Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, zweryfikuje dokładność tych informacji i stwierdzi, czy mogą one mieć wpływ w tym Państwie Członkowskim na prowadzenie przedmiotowej działalności. Władze tego państwa zadecydują o naturze i zakresie zarządzanego postępowania wyjaśniającego i powiadomią przyjmujące Państwo Członkowskie o działaniach będących wynikiem postępowania, podjętych w odniesieniu do informacji przekazanych zgodnie z ust. 1.

3. Państwa Członkowskie zapewniają poufność przekazywanych informacji.

Artykuł 10

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli, zamierzających podjąć lub wykonywać działalność określoną w art. 1, świadectwa o stanie zdrowia fizycznego lub psychicznego, państwo to uznaje za wystarczający dowód dokument wymagany w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Jeżeli Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, nie nakłada tego rodzaju wymogów na osoby zamierzające podjąć lub wykonywać daną działalność, przyjmujące Państwo Członkowskie uznaje za wystarczające takiemu obywatelowi świadectwo wydane przez właściwe władze tego państwa, jako odpowiadające świadectwom wydawanym w przyjmującym Państwie Członkowskim.

Artykuł 11

Dokumenty, określone w art. 8, 9 i 10, nie mogą być przedłożone po upływie trzech miesięcy od daty ich wystawienia.

Artykuł 12

1. Postępowanie w sprawie uzyskania zezwolenia przez osobę zainteresowaną podjęciem działalności, określonej w art. 1, zgodnie z art. 8, 9 i 10, musi zostać zakończone jak najszybciej, nie później jednak niż w trzy miesiące po przedłożeniu wszystkich dokumentów dotyczących tej osoby, wyłączwszy opóźnienia wynikające z odwołań złożonych po zakończeniu postępowania.

2. W przypadkach określonych w art. 8 ust. 3 oraz art. 9 ust. 2 wnioszek o powtórne zbadanie sprawy zawiesza bieg terminu zastrzeżonego w ust. 1.

Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, a do którego zwrócono się o konsultacje, udziela odpowiedzi w terminie trzech miesięcy.

Po otrzymaniu odpowiedzi lub po upływie powyższego terminu przyjmujące Państwo Członkowskie kontynuuje postępowanie określone w ust. 1.

Artykuł 13

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli zamierzających podjąć lub wykonywać działalność, określoną w art. 1, złożenia przysięgi lub uroczystego oświadczenia, a forma przysięgi lub oświadczenia nie może być użyta przez obywateli innych Państw Członkowskich, to Państwo Członkowskie zapewni możliwość złożenia przysięgi lub oświadczenia w stosownej i równoważnej formie.

Artykuł 14

Jeżeli w przyjmującym Państwie Członkowskim używanie tytułu zawodowego związanego z wykonywaniem działalności, określonej w art. 1, podlega prawnej regulacji, obywatele innych Państw Członkowskich spełniający warunki ustanowione w art. 2, 5 i 6 używają tytułu zawodowego w przyjmującym Państwie

Członkowskim, który odpowiada wymogom kwalifikacyjnym w tym państwie, oraz używają jego skrótu.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie podejmują środki konieczne w celu umożliwienia zainteresowanym osobom uzyskania informacji o przepisach prawnych dotyczących zdrowia i ubezpieczeń społecznych oraz dotyczących etyki zawodowej, obowiązujących w przyjmującym Państwie Członkowskim.

W tym celu Państwa Członkowskie mogą utworzyć ośrodki informacyjne, w których osoby zainteresowane mogą uzyskać niezbędne informacje. Przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać, aby osoby zainteresowane skontaktowały się z takim ośrodkiem.

2. Państwa Członkowskie mogą utworzyć ośrodki, określone w ust. 1, przy właściwych władzach i organach, które muszą wyznaczyć w terminie przewidzianym w art. 19 ust. 1.

3. Państwa Członkowskie zadbają, aby zainteresowane osoby posiadały w interesie własnym oraz w interesie klientów znajomość języka konieczną do wykonywania zawodu w przyjmującym Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ VI

Postanowienia końcowe

Artykuł 16

W przypadku uzasadnionych wątpliwości przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od właściwych władz innego Państwa Członkowskiego potwierdzenia autentyczności dyplomów, świadectw i innych dowodów formalnych kwalifikacji wydanych przez to drugie Państwo Członkowskie, określonych w rozdziale II i III, jak również potwierdzenia, że zainteresowana osoba spełnia wszystkie wymogi dotyczące kształcenia określone w dyrektywie 85/432/EWG.

Artykuł 17

W terminie przewidzianym w art. 19 ust. 1 Państwa Członkowskie wyznaczają władze i organy właściwe do wydawania lub przyjmowania dyplomów, świadectw i innych dowodów formalnych kwalifikacji, jak również dokumentów i informacji, określonych w niniejszej dyrektywie, o czym niezwłocznie poinformują inne Państwa Członkowskie i Komisję.

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie także do obywateli Państw Członkowskich, którzy zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1612/68 prowadzą lub będą prowadzić jeden z rodzajów działalności określonych w art. 1 jako pracownicy najemni.

Artykuł 19

1. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 października 1987 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 20

W przypadku gdy Państwo Członkowskie napotka poważne trudności w niektórych dziedzinach przy stosowaniu niniejszej dyrektywy, Komisja, wspólnie z tym państwem, dokona analizy tych trudności i zwróci się o opinię do Komitetu Farmaceutycznego, utworzonego na mocy decyzji Rady 75/320/EWG ⁽¹⁾.

W miarę potrzeb Komisja przedłoży Radzie właściwe propozycje.

Artykuł 21

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 16 września 1985 r.

W imieniu Rady

M. FISCHBACH

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 147 z 9.6.1975, str. 23.